

Kieran Larwood

PĚT ŘÍŠÍ

PODKIN Jednoouško: Uki a vyhnanci

Albatros

Podkin Jednoouško Uki a vyhnanci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Kieran Larwood

Podkin Jednoouško: Uki a vyhnanci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PODKIN Jednoouško: Uki a vyhnanci

Kieran Larwood

Ilustroval David Wyatt

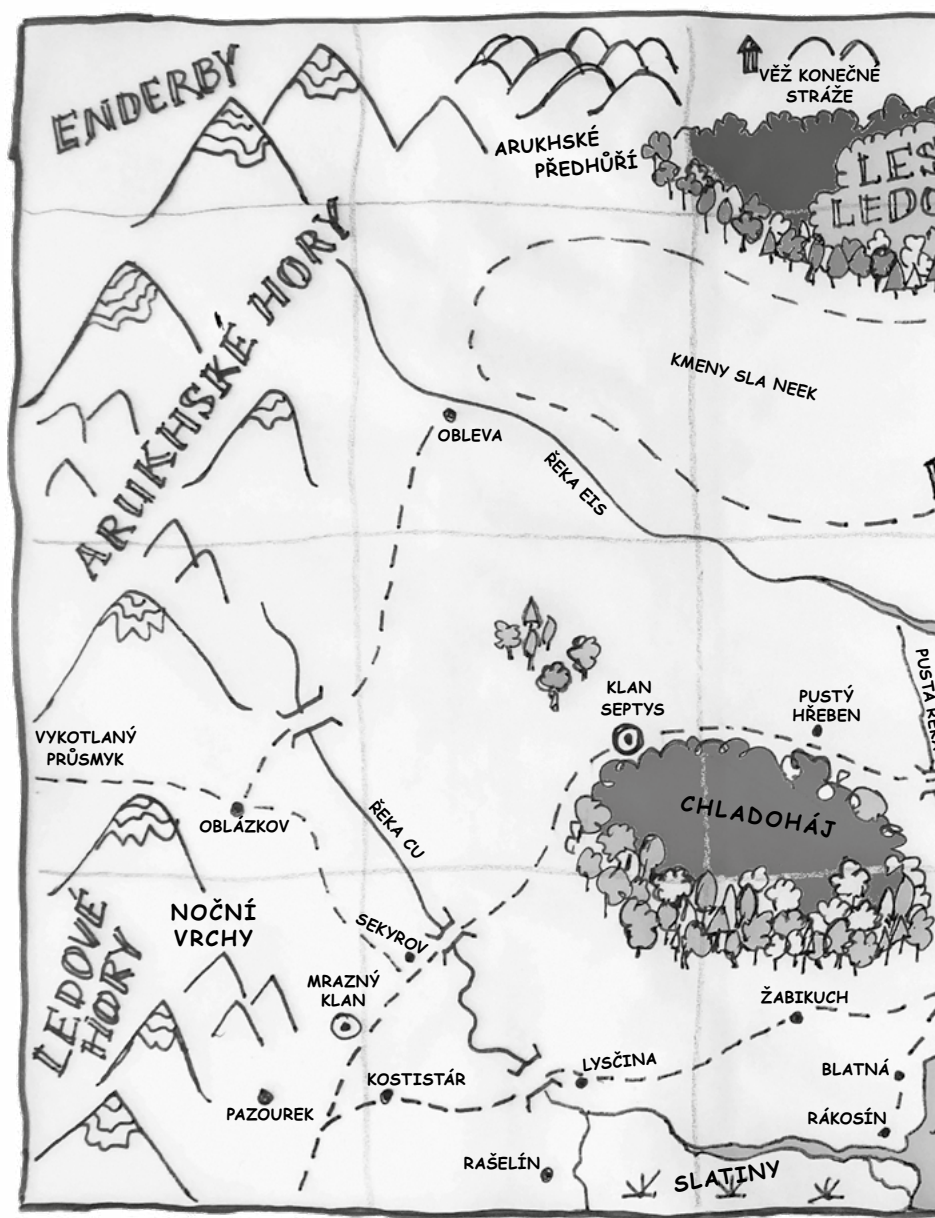
Přeložila Veronika Volhejnová

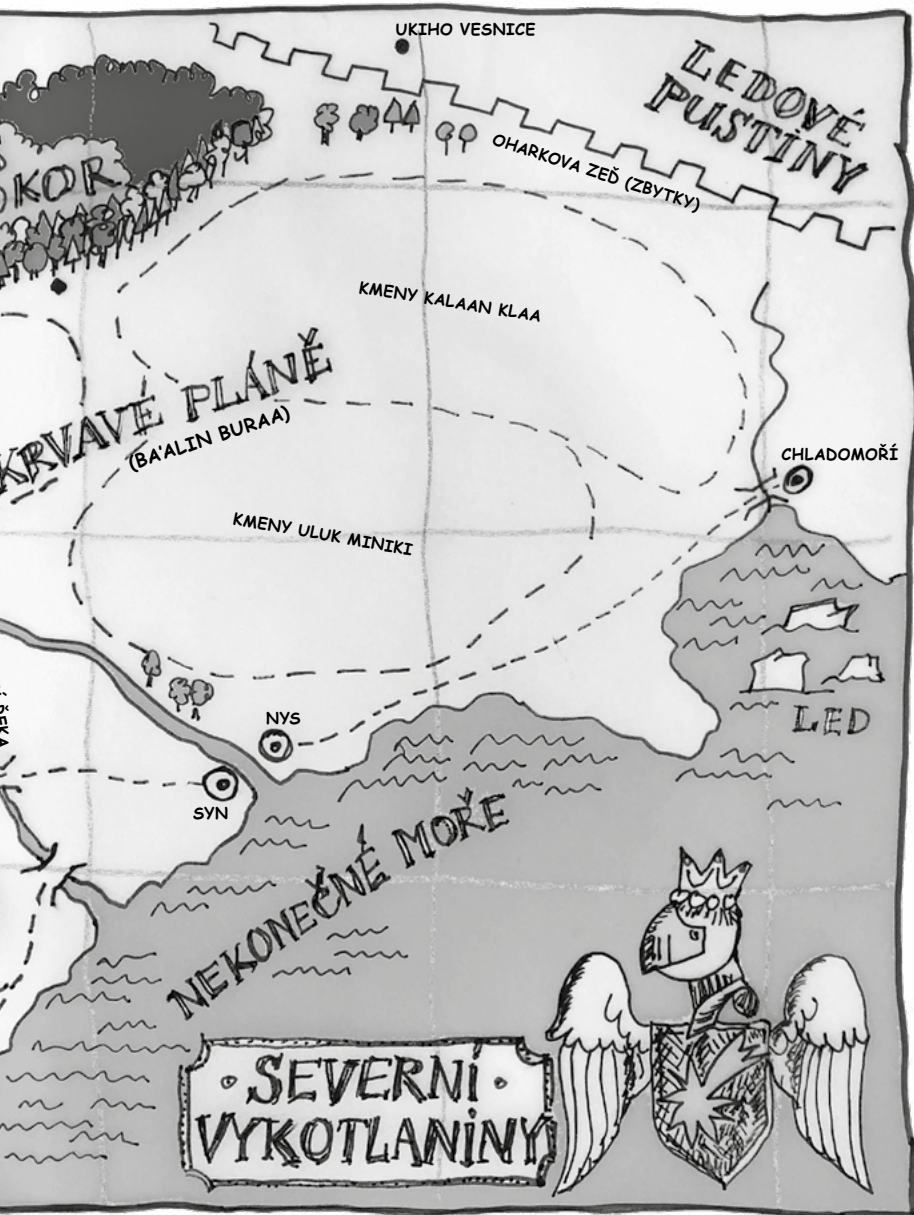
Albatros

Text © Kieran Larwood, 2019
Translation © Veronika Volhejnová, 2026
Illustrations © David Wyatt, 2019
Design by Faber. Cover artwork © Fernando López Juárez

ISBN v tištěné verzi 978-80-00-08100-7
ISBN e-knihy 978-80-00-08212-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Ethanovi

PROLOG

V Pěti říších i ta nejosamělejší místa mají svá tajemství.

Jedno takové, dobré a temné, se skrývá na okraji lesa Ledokor, v říši známé pod jménem Vykotlaniny.

Bývaly tu jenom rozlehlé pustiny – nesourodé bludiště plání, močálů, lesů a hájů. Vykotlaniny samotné slátal kdysi dávno dohromady králík jménem Oharek.

Začínal jako náčelník, pak se stal králem a nakonec i císařem.

Shromáždil všechny králičí kmeny a plemena a oznámil jim, že odteď patří jemu. Všichni, od řeky Merel až po okraj Ledových pustin. Aby tomu dodal náležitou váhu, vybudoval přes celý horní konec království zeď, takže jeho poddaní museli zůstat uvnitř (a děsiví králíci z Ledových pustin venku).

Oharkova zeď už se zbortila – zbylo po ní jen několik rozpadajících se bašt vykukujících ze sněhu. A hned za nimi je les.

Není to zelená, svěží změť kořenů, výhonků a listů jako v Lese chmurných srdcí. Tohle je chladný les s holými větvemi, země je tu tvrdá jako železo a stromy pokrývá silná vrstva staré námrazy.

Po ní dostal les své jméno – Ledokor – a je to drsné, nepřátelské místo.

Mezi větvemi se tu a tam zatřepetá vrána. Občas proběhne malá vyhublá liška a čenichá pod vrstvou suchého listí po rejscích a myších, kterým by mohla přetrhout sladký spánek příšerným *chňap* a *křup*.

Ale to tajemství...

Na kraji lesa, kde jsou stromy hubené a rozježené, stojí věž.

Je nízká a podsaditá. Stojí na kopci obklopená zřícenými hromadami kamení, které kdysi snad byly budovami. Všechno pokrývají šmouhy sazí. Do výšky trčí zčernalé obrysy starých střech a tam, kde bývala okna a dveře, zejí prázdné díry. Ať tu kdysi bylo cokoliv, už velmi dávno to někdo vypálil a změnil v trosky.

Kromě samotné věže. Ten, kdo ji stavěl, ji postavil dobře. Zdi jsou tlusté, malta pevná. Nahoře má věž čtyři okna, na každou stranu jedno, a nad každým je vytesané oko, které dohlíží na mrtvé lesy a pláně pod sebou.

Takhle daleko na severu žije jenom málo králíků, ale tohle místo znají všichni. Říkají mu *Zlé oko*. *Smrtihlídka*. *Brána zkázy*. Povídá se, že to je vstup do Jiného světa, nebo že se odsud rozhlíží po světě sama Smrt a vyhledává králíky, jejich čas už vypršel. Není to místo, kam by se někomu chtělo na výlet. A už vůbec ne místo, kde by se někdo rozhodl žít. Není divu, že celé okolí je pobořené a opuštěné, že zůstalo napospas rozpadu a hnilobě.

Jenže to není pravda. Ne tak docela. Protože zrovna teď se mezi studenými stíny samotné věže objevila jiskra. V prázdných oknech se zablýsklo světlo. Rychle se zvětšuje a plápolá.

Oheň. Někdo zažehl oheň. Což znamená, že věž není prázdná. Ten, kdo ji před dávnými lety postavil, žil v ní a rozhlížel se kolem...
... se vrátil.

Kapitola první

PODIVNÁ PARTIE LIŠČÍ TLAPKY

Bylo to poprvé, co Rue viděl hory. Až doposud to největší v jeho malém světě představovaly Ostrovrchy. Když šel po jejich hřebeni, připadal si vždycky maličký. Jako mravenec, který leze po obrovském kameni.

Jenže *hory*... to je ještě něco jiného.

Zdálky vypadají veliké, ale potom jsou pořád větší a větší. Než se Rue dostane až k jejich úpatí, už ho bolí za krkem, jak pořád kouká nahoru. Jazyk má úplně vyschlý, protože neustále užasle otevírá ústa.

„Zavři tu pusu, než ti tam něco vletí,“ napomene ho bard.

„Ale když ony jsou tak *veliké*!“ namítne Rue. Hory se tyčí výš a výš a ještě výš, rozeklané skály sahají až do mraků. Jestli si předtím připadal jako mravenec, teď je ještě menší. Smítka smítka. Nejmenší zrnko písku na pláži.

Motá se mu hlava z té spousty kamene, kterou teď nad sebou má. „Můžou spadnout?“ zeptá se.

Bard se zasměje. „Nepohnuly se už miliony let. Nemyslím si, že by se sesypaly zrovna teď.“ Ukáže koncem své hole: „Támhleto

pásmo vlevo, to jsou Arukhy. Tam napravo jsou Ledové hory. A my projdeme průsmykem mezi nimi.“

Páteřník opustili před několika týdny. Bard neměl žádný konkrétní cíl (a také ho teď už nikdo nechtěl zabít), a tak se rozhodl pro lenivou toulku vysočinou do Gotlandu a pak podél okraje lesa. Zastavili se v několika norách, kde výměnou za příběh dostali jedno dvě jídla. Obloha byla jasná, dny dlouhé a plné slunce. Všude vládl mír.

A pak se jednou ráno bard náhle zastavil. Stál a popotahoval se za vousy.

„Víš, co bych si teď dal?“ prohlásil. „Vykotlaninský ležák.“

A tak zamířili k úzkému průsmyku tam, kde se stýkají dvě pohoří.

Po silnici s nimi putuje několik dalších cestovatelů. Jsou to řemeslníci a obchodníci, mine je dokonce i rodinka žíhaných králíků, shrbených pod váhou přetékajících ruksaků. Kolem projedou dva tři povozy tažené spřeženími obřích krys. Bard si s nimi za pár drsných říkaček dojedná svezení a tak celým průsmykem projedou na voze. Z obou stran se k nim přibližují obrovské útesy a hřebeny pruhovaných skal. Vůz nadskakuje a kolébá se ve výmolech a přes poházené kameny, takže když zastaví v malém obchodním městečku, jsou Rue i bard samá modřina.

„Vítej ve Vykotlaninách,“ řekne bard a seskočí z vozu.

Rue se rozhlédne kolem, po hrstce domů z kamene a dřeva stulených u úpatí hory. Nezdá se, že by na něj udělaly velký dojem.

„Neříkal jsi, že tady se žije vznešeněji?“ zamračí se. „Kde jsou ta města a ty sochy? A co jsou tamty hranaté věci na kopci?“

Bard povzdechne. „Opravdu se tu žije vznešeněji, ale až dál ve vnitrozemí. Tohle je jenom malinké obchodní městečko na kraji říše. Oblázkov, jestli si dobře vzpomínám. Ty hranaté věci jsou králíčí domky. Řekl bych, že jeden z nich je možná i hospoda...“

„Domky?“ zopakuje tázavě Rue. „Chceš říct, že místní nežijí v norách jako normální králíci?“

„Tak se podívej na zem,“ prohlásí bard a štouchne do ní holí. „Je to samá žula a křemen, jen tu a tam nějaký flíček hlíny a trávy. Tím se neprohrabeš. To bys musel mít svaly jako balvany a trpělivost ledovce. V téhle části Vykotlanin si králíci staví domy a žijí v nich. Stejně jako to dělali Prastaří.“

Začíná se blížít večer, obloha na obzoru už se oranžově zardívá. S myšlenkou na sklenice piva a opékanou řepu zamíří do městečka.

Jeden z domů je skutečně hospoda, ačkoli spíš je to stodola, kde se náhodou prodává pivo a jídlo. Stoly jsou z drsných prken podepřených balvany. Jako židle tu slouží bedničky a podlahu tvoří lep-kavá směs bláta, pilin a rozlitého piva.

„Co to tady tak páchne?“ zeptá se Rue, když spolu míří k prázdnému stolu, a ucpe si nos tlapkou.

„Takhle to v hospodě páchne vždycky,“ řekne bard. „Aspoň v hospodě takovéhle zapadlé díry.“ Najdou si místečko u ohně, kde pach trochu přebije kouř ze dřeva. „Na to si zvykneš. I když bys možná neměl rodičům říkat, že jsem tě sem vzal. A ty výrazy, které tady uslyšíš, hned zase zapomeň. Vlastně by možná bylo nejlepší, kdybys zavřel oči a předstíral, že jsi někde jinde. Putyky nejsou zrovna vhodné místo pro mladé králíky.“

Přidusá nahrbený starý hospodský, aby přijal objednávku. Za chvíli už před bardem stojí kameninový džbán s ležákem a před Rue talíř zeleninové polévky (nebo spíš talíř vody, nad kterou někdo krátce zamával tuřínem). Labužnická kuchyně to zrovna není, ale po té dlouhé cestě na voze je vítané cokoli.

„Mluví zdejší králíci jiným jazykem?“ zeptá se Rue mezi dvěma lžicemi polévky.

„Ne, mluví lanicky,“ odpoví bard. „Když císař spojoval různá královstvíčka Vykotlanin dohromady, bylo tohle jedno z jeho pravidel.“

„A budeš platit za jídlo vyprávěním?“

Bard zavrtí hlavou. Pak vytáhne z opasku peněženku a začne se přehrabovat v různých měnách a drobnostech, které v ní nosí. Rue si odkašle. „Tak třeba... když ty nechceš... třeba bych něco mohl předvést já?“

Bard se přestane přehrabovat v mincích a podívá se na něj zpod zachmuřeného obočí. „Věř mi,“ prohlásí, „na takovém místě svoje první vystoupení dělat nechceš.“ Vytáhne pár měděných mincí a položí je na stůl. Na každé z nich je podobizna velmi vážně se tvářícího králíka.

„Až budeš připravený, Rue, najdeme ti nějaké báječné místo,“ ujistí svého učně, protože si všimne, jak je zklamaný. „Nemusíš na to ale spěchat. Počkej si na správné místo a správný čas. Jako jsem se to *já* naučil ve Zlatoříčce.“

Dlouze se napije ležáku a pak nakrčí nos. Není to taková lahůdka, v jakou doufal celou tu dlouhou cestu z Gotlandu.

„No dobře,“ řekne Rue a s povzdechem odstrčí mísu vody ovoněné tuřínem, „jestli ani jeden z nás nebude vypravovat jim“ – ukáže

na tři nebo čtyři opilé králíky nahrbené nad ostatními stoly – „tak bys třeba mohl něco vyprávět mně? Třeba o sobě a o tvém slavném bratrovi Podkinovi?“

„Pšt,“ napomene ho bard. „Víš přece, že to má být tajemství!“

„Promiň,“ zatváří se Rue provinile. „Ale říkal jsi, že ten příběh ještě neskončil. Říkal jsi, že jste všichni prožili ještě další dobrodružství. Tak já bych je chtěl slyšet! Prosím!“

„A ty jsi říkal – vlastně jsi to odpřisáhl na své uši – že ze mě budeš další podkinovské příběhy mámit jenom jednou za tři dny. Máš tušení, jak je to dlouho, co jsi je po mně chtěl naposled?“

„Tři dny?“ zkusí to s nadějí Rue.

„Čtvrt hodiny,“ odsekne bard. „Mluvil jsi o tom, zrovna když vůz zastavoval. A nepřestal ses vyptávat od chvíle, kdy jsme ráno na ten vůz vlezli. Já jsem věděl, že to bude takhle vypadat, sotva Sythika vypustila toho králíka z pelechu.“

„Ale když já to tak strašně rád poslouchám! A ty jsi u toho vážně byl! Máš představu, jak je to úžasné?“

„Trošku,“ protočí oči bard. „Ale teď mlč. Někdo sem jde.“

Rue se obrátí a spatří králíka v plášti s kapucí, jak se proplétá mezi stoly k nim. Zahlédne kousek hnědé srsti, cop dlouhých vlasů prokvetlých stříbrem. Bystré hnědé oči rejdí zleva doprava, přestože jejich majitel se snaží pohybovat co nejlhostejněji. Může to být nebezpečné? Nějaký další asasín? Rue zatají dech a sevře tlapkou okraj stolu.

„Buďte zdraví,“ řekne cizinec – ne, cizinka – a přitáhne si bedničku.

„Ty také,“ odpoví bard a opatrně kývne.

„Nechceš si zahrát liščí tlapku?“ zeptá se cizinka.

Bardovy oči se na zlomek vteřiny rozšíří a pak znovu kývne. „Mám vlastní kostky.“

„Já také,“ řekne cizinka. Oba králíci pak sáhnou do kapsy a vytáhnou malé látkové sáčky. První ten svůj vysype bard, na stůl se vykutálejí tři kostěné kostky. Cizinka udělá totéž. Její kostky jsou dřevěné, ale Rueův bystrý zrak si čehosi všimne. Čísla na obou sadách kostek jsou různého stylu, ale symboly liščí tlapky jsou stejné. A taky to není obvyklý typ tlapky – tahle má místo prostředního polštářku malou spirálu. Takovou Rue ještě na žádných jiných kostkách neviděl.

Shodné kostky jsou zřejmě mezi oběma králíky jakýmsi znamením. Rue si všimne, že se oba trochu uvolnili, ale bardovi teď uši pošukávají zvědavostí.

„Nikku?“ řekne a napřáhne k té cizí králíci tlapku. „Z Liščí hlídky?“

„Ano,“ odpoví králice a stiskne mu zápěstí. „Ráda tě vidím, Vlku.“

„Jak jsi věděla, že jsem tady?“

„Mám průsmyk pod dozorem. Viděli tě přijíždět na voze.“

„Předpokládám, že sis nepřišla popovídat,“ podotkne bard, nakloní se k ní a ztiší hlas.

„Bohužel ne,“ odpoví šeptem Nikku. „Chtěla jsem ti stejně poslat vrabce, ale ty jsi přišel sám. Kether působí nevyzpytatelnými cestami.“ Odmlčí se a položí si tři prsty na čelo. Bard její gesto napodobí.

„Jde o Konečnou stráž?“ zeptá se Bard. „Přišly zprávy?“

„Ano, přišly,“ potvrdí Nikku. „Podrobnosti nevím, jen to, že zaznělo varování. Na severu se něco děje.“

„Na severu? Ve městech? U zdi?“ Bard se natáhne a popadne Nikku za paži. „Snad ne ve věži?“

„Nevím. Dostala jsem vrabce od našeho agenta v městečku Obleva. To je takový poříční vystrkov dva dny cesty odsud. Rozeslala jsem zprávu všem, které tady ve Vykotlaninách máme, ale stejně by ses tam měl ráno vypravit a podívat se, co se děje. Chtěla jsem jet sama, ale když jsi tady... Můžu ti zařídit cestu na kupecském voze. Budeš muset promluvit s Gantem. Vede tam obchod. To on poslal to varování.“

Bard prudce vydechne a poposedne na bedničce. Čelo má nakrčené a v zelených očích se mu blýská. *Ať se děje cokoli*, pomyslí si Rue, *je to vážné*. Cítí, jak v něm začíná vybublávat otázka, ale něco mu říká, aby počkal, dokud ta cizí králice neodejde.

„Tak dobře,“ kývne bard. „Ráno vyrazíme.“

„Zařídím to,“ řekne Nikku. „O tři domy dál je hostinec, kde můžete přespat. A tady už nic nejezte, ledaže byste chtěli příští tři dny kadit vodu.“

Po těch slovech shrábne kostky, odchází a cestou krátce mrkne na Ruea. Ten počká, až králice vyjde z hospody. Pak popadne barda za plášť a začne na něj pálit otázky.

„Kdo to byl? Co jsou zač ty zvláštní tlapky na kostkách? Proč má agenta? Co je Konečná stráž? Kdo je Kether? Co se děje? Je to nebezpečné? Jsme my v nebezpečí? Jsme? Tak jsme?“

„Dost!“ rozkřikne se na něj bard. Někteří opilí králíci zvednou otupělé oči a zamračí se na ně, což je bardovi zjevně hodně nepříjemné. „Pojď,“ řekne. „Najdeme si místo, kde do zítřka přespíme, a já ti to pak všechno povím.“

Hostinec je mnohem lepší, než byla nálevna. Není tak útulný jako nora, ale má pevné kamenné stěny, dobrou doškovou střechu a v každé místnosti hřeje krb. V pokoji, který si Rue s bardem pronajmou, jsou dvě slámou nacpané matrace a malé okénko s výhledem na hory.

Jen vejdou dovnitř, Rue skočí na postel, usedne se zkříženýma nohama a čeká, až bard začne mluvit. „No tak?“ pobídne ho. „Už jsme si našli nocleh. A ty jsi říkal, že mi to všechno povíš.“

Bard si povzdechne a svalí se na matraci. „Jo, to jsem říkal, vid’? To byla pěkná hloupost.“

„Tak co je zač ta Liščí hlídka? Je tajná? A proč má agenty? Jsi taky agent?“

„Liščí hlídka...“ povzdechne bard. „To je taková skupina králíků. A ano, i já jsem jejím členem. A je tajná. Byla založena už dost dávno, aby na něco dohlížela. Máme agenty po celých Pěti říších. Nosíme u sebe kostky, abychom se navzájem poznali – abychom si byli jistí, že si můžeme věřit.“

„A ten Kether k ní taky patří? To na něj dáváte pozor?“

Bard se zasměje. „Ne. Kether je bůh řádu a čísel. Všichni ve Vykotlaninách ho uctívají. Dokonce jsou přesvědčení, že to je jediný bůh. Domnívají se, že Bohyně a všichni ostatní jsou jenom pohádky pro divochy.“

„Oni nevěří v Bohyni?“ Rue vyvalí oči a otevře pusku. Jak je něco takového možné?

„Uklidni se,“ mávne rukou bard. „Různí králíci věří v různé věci, to je v pořádku. Je to přirozené. Problém nastává teprve tehdy, když začnou říkat ostatním, že se mýlí, a rozhodnou se kvůli tomu válčit.“

Rue chvilku pomrkává a rovná si to v hlavě. Pak znovu začne sypat otázky. „Tak ta Konečná stráž. Co to je? Je to něco zlého? Jako Gormové?“

Bard se popotahuje za vousy. „Konečná stráž je zlá. Je to něco jiného než Gormové, ale stejně špatná. Ale to je složitá věc. To bych ti musel vyprávět hodně dlouhý příběh...“

„Příběh?“ Rue si založí tlapy a usměje se jako králík, který v liščí tlapce právě hodil tři pětky. „No, zítra vyrážíme na dvou-denní cestu. To je perfektní příležitost, abys mi to povídal.“

„Snad.“ Bard se natáhne na slavník. „Ale jestli ti budu vyprávět tenhle příběh, tak místo příběhu o Podkinovi.“

„Vážně?“ Rue se najednou netváří tak vítězoslavně. „Oboje mít nemůžu?“

„Bohužel ne,“ potvrdí bard. „Je to dlouhý příběh. A významný. I když svým způsobem taky patří do Podkinova příběhu. Odehrává se přibližně rok po bitvě o Vrabolet, v době, kdy Podkin pečuje o své dary a trénuje s nimi.“

„Je to napínavé? Je tam nebezpečí a padouši a boj?“

„Ano, ano, ano a ano,“ odpoví svému učni bard.

„A jsou tam hrdinové? Budou se mi líbit tak moc jako Podkin, Paz a Půk?“

„Jako Půk možná ne,“ usměje se bard. „Ten je opravdu výjimečný. Ale líbit se ti určitě budou. Víš, žijeme ve světě plném příběhů. Bylo by nudné poslouchat pořád znova a znova o stejných postavách, ne?“

„Je to opravdický příběh?“ zeptá se Rue. „Budou v něm skutečné postavy, které se na konci naší cesty objeví a překvapí mě, jako Sythika nebo ty?“

„No,“ bard se znovu zatahá za vousy, „připouštím, že se nám to skutečně stává nějak často. Ale slíbit nemůžu nic.“

„No tak dobře,“ rozhodne se Rue. „Tak chci vědět všechno o Konečné stráži. Ale *všechno*.“ To poslední slovo důrazně zopakuje a zamračí se na barda.

„Výborně,“ kývne bard. „Nejspíš bude dobře, abys o něm věděl. Může to být druhý příběh pro tvou paměťovou noru.“

„Počkej... o něm? Kdo je to *on*?“

„Uki,“ odpoví bard. „Uki Sešíváný. Stračí démon. Uki Dvojitá srst.“

„Uki? Stračí démon? Kdo to je? Proč mu tak říkají? Je on ten hrdina? Jak může mít někdo dvojitou srst?“

Ale bard už se překulil a přetáhl si plášť přes obličej. Rue klade své otázky hluchým uším. Králíček nemůže dělat nic jiného než počkat na ráno. A na začátek nového příběhu.

Kapitola druhá

VYHNANCI

Rue spí tu noc mizerně. Kolem hostince hvízdá vítr, vyje a kvílí, otrásá doškovou střechou a drnčí okenicemi, a Rue se každou chvilku s leknutím budí, protože je zvyklý na život v noře a podobné zvuky ještě v životě neslyšel.

Když konečně usne, jsou jeho sny plné zlověstných lišek se širokýma žlutýma očima. Lišek, které ho honí horskými průsmyky a pořád na něj zírají a zírají.

Skoro se mu uleví, když zahlédne skulinou v okně záblesk úsvitu a může do barda šťouchnout nohou, aby ho vzbudil, i když jindy vstává strašně nerad.

Každý z nich popadne v kuchyni čerstvě upečenou žemli a vyjdou z hostince do jasného, čistého rána. Vzduch je štiplavě chladný. Rueovi jde od úst pára a spojuje se s obláčky stoupajícími z horké země s máslem, kterou si cpe do úst, až mu do kožichu padají lepkavé drobečky.

Obyvatelé Oblázkova se právě začínají probouzet, ale jeden z nich už je nějaký čas vzhůru a čeká na ně. Rue zahlédne postavu v plášti s kapucí – Nikku. Zamíří k nim a bystré hnědé oči se rozhlížejí na všechny strany.

„Dobrejtro,“ pozdraví bard, když se Nikku přiblíží. Rue si vzpomene, co se včera dozvěděl o Ketherovi, a dotkne se třemi prsty čela. K jeho radosti ho Nikku odmění širokým úsměvem.

„Devítinásobné požehnání i tobě, maličký,“ řekne.

„Našla jsi nám povoz?“ zeptá se bard. Rue napůl doufá, že ne. Zadek má dosud otlučený po té drsné jízdě přes průsmyk.

„Něco lepšího,“ odpoví Nikku. „Pojďte.“

Vede je zpátky do kopce po cestě ušlapané mezi nízkými domky až na šterkovou silnici k Enderby. Jeden z domů kolem silnice je zřejmě jakási obchodní stanice. Králíci už tam ze stájí vyvádějí krysy a sedlají je nebo je zapřahají do kár a povozů. Jiní nakládají zboží určené k přepravě do Gotlandu nebo dál do nitra samotných Vykotlanin.

Vozy mají mohutná dřevěná kola, která budou určitě přenášet každý výmol a nadskočení, a vypadají nesmírně nepohodlně.

„Tyhle ne, maličký,“ řekne Nikku, když si všimne, jak se po nich Rue nešťastně dívá. „Támhle za rohem.“

Obejdou obchodní stanici za roh a tam, zapřažený a připravený k odjezdu, stojí ten nejpodivnější vůz, jaký Rue kdy viděl.

Má tenká loukoťová kola napojena na ohnuté pásy kovu a tenký dřevěný rám potažený kůží. Nevypadá dost pevný ani na to, aby unesl svůj náklad, totiž balíky kostkovaných látek z Enderby, natož ještě cestující.

Má dlouhé oje, mezi nimiž jsou zapřažená dvě zvláštní stvoření. Rue při tom pohledu překvapeně zamrká, ukáže na ně a vzhledne k bardovi se směsí fascinace a hrůzy.

„Tarbíci,“ vysvětlí bard. „Žijí na severních pláních. Jsou trochu jako obří krysy, ale mnohem, mnohem rychlejší.“

Rue na ně znovu vyvalí oči. Mají dlouhé uši jako králík, černé oči a pošukávající krysí čenichy. K tomu veliké, pružné zadní nohy s obrovskými chodidly a roztaženými prsty a elegantní dlouhé ocasy s huňatou štětičkou chlupů na konci. A vůbec – vypadají, jako kdyby někdo neobratně splácal dohromady části několika různých zvířat, a výsledek působí velmi zvláštně. Ty staré dobré krysy a jejich neohrabané vozy se najednou nezdají tak hrozné.

„S těmi budete v Oblevě jako nic,“ řekne Nikku. „Tady Jaxom je taky jeden z nás.“

Ukáže na králíka, který se právě vynořil z druhé strany vozu. Je oblečený v kožené zbroji a hřívu dlouhé pískové srsti má na temeni stočenou do uzlu. Když se k nim obrátí, aby je pozdravil, Rue spatří křižující se jizvy na nose a na tvářích a bojovné šedé oči, které připomínají úlomky horské skály. Všimne si také dvou dlouhých dýk za pasem a meče připoutaného na zádech. Jaxom vypadá spíš jako válečník než obchodník.

Bard si s ním stiskne zápěstí a pak ukáže na vůz. „Je rychlý?“

„Nejrychlejší,“ odpoví Jaxom. Hlas má chraplavý, ale přátelský. „Do zítřejšího večera jsme v Oblevě.“

„Čekáš potíže?“ Bard se významně podívá na všechny ty zbraně na obchodníkově pásu.

„Občas se ukážou arukhští lupiči,“ vysvětlí Jaxom a pokrčí rameny, jako by to byla jenom drobná nepříjemnost. „Ale těm snadno ujedu.“

Rue polkne. Slyšel už o těch divokých arukhských králících s dlouhými naježenými hřívami a pomalovanými tvářemi, a nebyly to vůbec pěkné historky. Většinou se v nich někdo stahoval z kůže zaživa.

„Tady Jaxom je sám napůl Arukh,“ podotkne Nikku a zazubí se. „Na to, abyste se tam dostali s nedotčenou kůží, nelze vybrat nikoho lepšího.“

„Přijmi náš dík,“ řekne bard a vyhodí batoh na vůz. „Dám ti vědět, co zjistíme.“

„Bezpečnou cestu,“ popřeje jim Nikku. Vyzvedne Ruea na vůz a pomůže bardovi vydrápat se za ním. Rue má sotva čas uvelebit se mezi dvěma balíky tartanu a Jaxom už vyskočí na kozlík a šlehne bičem.

„Jedem!“ houkne a tarbíci vyrazí.

Rue se nikdy v životě nepohyboval tak rychle.

Tarbíci skáčou a odrážejí se dlouhýma zadníma nohama tak, že vůz letí po silnici pryč od Oblázkova jako šíp vystřelený z luku.

Kola vozu poskakují a kvílejí, ale jejich odpružení většinu hrbolů a výmolů ztlumí. A protože balíky látky poskytují ještě další měkkou vrstvu, je cesta skoro pohodlná.

Rue vzhledne k bardovi, kterého vítr tahá za tetované uši a profukuje mu srstí. Bard se zazubí od ucha k uchu, pak se oba rozesmějí a zavýsknou. Jaxom šlehá bičem a volá: „Hyjé! Hej!“

Dřív než slunce pořádně vyjde, ztratí Oblázkov z dohledu.

Hopkavý rytmus tarbíků jim brzo začne připadat přirozený, dokonce chlácholivý. Vůz si to sviští po silnici ze zaschlého bláta a šterku, po levé straně ubíhá pusté předhůří vedoucí k zasněženým vrcholům Arukhských hor, po té pravé rozlehlé travnaté pláň. Nic než tu a tam malý stromek – Rue je odhadne na hlohy a trnky – zmučený větrem do ohnutých, zkroucených tvarů.

Netrvá dlouho, než se králíček začne nudit.

„Tak co,“ řekne, když už chvilku marně tahá barda za plášť, „budeš mi o něm povídat?“

„O něm?“ zopakuje bard a v očích mu zajiskří. „O kom?“

„Však víš. O tom Ukim. Jak jsi o něm včera mluvil.“

„Aha, *o něm*,“ řekne bard. „Já myslel, že o něm slyšet nechceš. Byl jsem si jistý, že stojíš jenom o další historky o Podkinovi.“

„To ano,“ potvrdí Rue. „*Moc* o ně stojím. Ale nejdřív chci slyšet o Ukim. A o Konečné stráži a proč je musíte hlídat. No tak, slíbil jsi, že mi to povíš. Tímhle vozem pojedeme dva dny, a když to neuděláš, umřu nudou.“

Bard předstírá, že o té možnosti uvažuje, protože by pak měl aspoň klid. Nakonec něco zavrčí a uvelebí se mezi balíky látek trochu pohodlněji.

„No tak dobře,“ řekne. „Musím tě ale varovat, nezačíná to tak jako historky o Podkinovi.“

„Myslíš Gormy a pronásledování a boj a tak?“

„Ne, nic takového. Je to bohužel velmi smutný začátek. A Uki na začátku moc jako hrdina nevypadá.“

„To Podkin taky nevypadal,“ připomene Rue.

„To máš pravdu,“ kývne bard.

„Ale bude se tam něco dít, vid’? Nějaké odvážné činy a boje a tak?“

„No ano, těch bude spousta,“ slíbí bard. „Až se příběh rozběhne. Nejdřív si vypravěč ale musí připravit půdu. Dobrý příběh přichází k varu pomaloučku, stejně jako dobré zeleninové ragú.“

„Já vím,“ kývne Rue. „Já umím být trpělivý. Já umím být hrozně trpělivý.“

Bard si ho dlouze změří, jako by chtěl naznačit, že on s ním má jiné zkušenosti. Pak zavrtí hlavou a pousměje se. „No tak dobře. Tak mě pěkně trpělivě poslouvej a já začnu...“

Příběh začíná tak, jako málokterý dobrý příběh: na hřbitově.

A není to ani pěkný udržovaný hřbitov, jaké bývají v Enderby, s divokým kvítím a motýly a lavičkami, kde se dá sednout. Ne, tenhle leží na severu. Hodně daleko na severu. Těsně za rozpadlými pozůstatky Oharkovy zdi, v ledové tundře, mezi holými ježatými stromy Ledových pustin.

Kmen, který tam žil, si ohradil kousek mrtvého lesa, postavil v něm malý chrám Zerythovi, svému bohu bouří a sněhu, a vyhrabal pár mělkých jamek pro své mrtvé.

Tu a tam jsou tu rozesety i hrobové pahorky z rozlámaných kamenů, označené vyřezávanými dřevěnými tyčemi. Na nich visí korálky a amulety na spletených provázcích, do nichž se opírá vítr neustále profukující z pustin a plní suchý háj vytrvalým chřastěním. Zní to jako kosti neklidných mrtvých, kteří leží ve svých studených mělkých dírách v zemi.

Tu noc, kdy příběh začíná, překonala chudá, vyhladovělá králičí máma temnotu lesa i rachocení neklidných mrtvých. Vplížila se do posvátného prostoru hřbitova, ačkoli dobře věděla, že kmen by ji tam nikdy nepustil. Kdyby ji přistihli, hnali by ji pryč klacky a kamením. Křičeli by na ni: „Zmiz, ty čarodějnice!“

Ale ona sem dnes musela přijít, i když ji to stálo všechnu zbylou sílu. I když ji ostrý severní mráz kousal do uší, do prstů na nohou

i na rukou. I když věděla, že to je její poslední noc na této zemi, která jí nedala nic než bolest a neštěstí.

V náručí, zabalené v kusu otrhané přikrývky, totiž nese tělo svého jediného dítěte. Pouhé kosti obalené kůží – malý nešťastník dnes ráno vydechl naposled.

„Uki,“ šeptá matka tělíčku a chová ho jako tenkrát před osmi lety, když se narodil. „Uki.“

Tehdy byla nesmírně šťastná. Nikdy v životě nebyla tak šťastná. Ten malý uzlíček srsti ji naplnil tak, že by to nikdy nepovažovala za možné. Od okamžiku, kdy ho prvně spatřila, věděla, že pro něj až do své smrti udělá cokoli. *Cokoli.*

Cokoli, dokonce i to, že se vplíží na zamrzlý strašidelný hřbitov, aby ho pochovala ve skrytém koutku pod mrtvým dubem.

Položila Ukiho tělo opatrně na zem a začala hrabat a rýpat do země tvrdé jako železo, nejdřív prsty, potom kusem kamene.

„To nejde,“ zašeptala. „Nejde to.“ Byla tak slabá, že v promrzlé zemi nedokázala vyrýpnout ani rýhu.

Místo toho tedy začala sbírat kameny. Některé z rozpadající se kamenné stěny hřbitova, jiné si vypůjčila z pohřebních pahorků kolem sebe a doufala, že se duchové jejich majitelů nebudou zlobit.

Pomaloučku s námahou jimi začala tělíčko svého syna zakrývat.

Pracovala a myslela na jeho krátký život. Vzpomínala na to, jak byl tvrdý. Jakým trápením si oba prošli. Mezi kameny dopadaly její slzy.

Původně nepocházela z Ledových pustin. Narodila se v Gotlandu, v malé noře jménem Křemínek. Její rodiče byli hrnčíři, a když byla asi ve stejném věku jako teď její syn, rozhodli se odjet do Vykotlanin, protože otec slyšel, že jsou tam dobré příležitosti pro králíky jeho dovedností.

„Začneme tam nový život, Miro,“ líčil jí tenkrát. „V Říši se žije lépe. Mají tam města a silnice a stráže v lesklém brnění. Králíci budou kupovat naše nádoby a budeme mít vlastní dílnu a za ní noru. Bude to báječné, uvidíš.“

Jenže tak daleko se vůbec nedostali. Jen projeli mezi horami, přepadli skupinu, v níž cestovali, arukhští nájezdníci.

Pamatovala si kopí a pazourkové sekery a křik. Nějak se při tom ztratila rodičům a utekla se schovat mezi stromy. Dodnes neví, jestli přežili. Mnohokrát doufala, že ano.

Několik dní se toulala mezi mrtvými stromy Ledokoru, přezívala z kousků kůry a občas nějaké té bobule. Polomrtvou ji našla další skupina nájezdníků, tentokrát z kmene žijícího v Ledových pustinách, který vyjížděl přes hranici Oharkovy zdi loupit jídlo a zrno.

Odvezli ji s sebou v poutech. Je dost možné, že měli v úmyslu ji sníst. Naštěstí jeden z nich mluvil lanicky, a když zjistili, že je hrncířka, ušetřili ji.

Vyráběla nejlepší hrnce a mísy, jaké kmen kdy viděl, a oni ji odměnou za její schopnosti přijali mezi sebe. Žila u nich a naučila se jejich způsobům. Dokonce se vdala za jednoho z jejich bojovníků.

Pár let bylo všechno dobré a ona byla šťastná.

A pak se narodil Uki.

Všimla si toho hned, jak jí ho poprvé podali ke krmení: Uki byl nezvyklé miminko. Vypadal, jako by mu prostředkem těla někdo narýsoval čáru. Jedna strana měla srst černou jako měsíční stín a ledově modré oko. Druhou stranu měl sněhově bílou jako jeho otec, ale s tmavohnědým okem barvy hliněného hrnce právě vytaženého z pece.

Podívala se na svého manžela – chtěla spolu s ním žasnout nad tím, jak výjimečné je jejich miminko – a v té chvíli to poprvé viděla. Ten pohled plný hrůzy smíšené s odporem.

Pro ni bylo to dítě ze dvou polovin požehnáním. Pamatovala si, jak se jedno takové narodilo v domovské noře a jak je kněžka jejího kmene prohlásila za posvátné. Spojení dvou králíkat v děloze, z nichž vzniklo něco nového.

Ale pro králíky z Ledových pustin, kteří měli čistě bílou srst, to byl netvor. Byl jiný. Nesprávný. Byl to králík, kterého je třeba se bát.

Ledové kmeny jsou kruté. Jídlo, teplo a úkryt jsou u nich cenné. Až příliš cenné pro toho, kdo je slabý nebo nemocný. Ty, kteří se kmeni nehodí, prostě odvezou do tundry a nechají je tam v chladu, aby si Zeryth vzal jejich duši a lišky se postaraly o kosti.

A tak to chtěli udělat i s Ukim: nechat ho v závěji, aby zmizel. Mira to odmítla. Prosila a přemlouvala svého manžela, který sice sdílel přesvědčení svého kmene, ale upřímně ji miloval. Uki směl zůstat, i když tím značně ztížil život svým rodičům, zvláště matce.

Dost dlouho trvalo, než se naučila snášet všechny ty zlé pohledy a urážky. Vydržela je za svého syna, který – i když byl složený ze dvou polovin – vyrostl v silné a zdravé batole.

Kdyby její manžel nezemřel, žili by tak možná dodnes.

Před čtyřmi roky vyjel na výpad a už se nevrátil. Bojovníci se tenkrát pokoušeli uloupit jídlo jednomu kmeni z Krvavých plání a byli přistiženi. Napadení králíci byli divocí, skoro stejně divocí jako Arukhové, a jen jeden bojovník se odtamtud vrátil živý.

Poté, co Mira ztratila manželovu ochranu, trvalo jen pár dní, než je vyhodili z chalupy. Nebýt jejich hrncířských schopností,

vyhnali by je z vesnice docela. Takhle se směli nastěhovat do rozpadlé profukující chýše na okraji osady. Mira dál vyráběla hrnce a ostatní je od ní kupovali za zbytky jídla. Kmen ji snášel pod podmínkou, že byl její démonický syn ukrytý, takže se na něj ostatní nemuseli dívat a nemuseli na něj myslet.

Uki rostl, i když jídla bylo málo. Oblékala ho do pláště s kapucí a z domu ho pouštěla, jen když věděla, že v okolí není žádný jiný králík. Za úsvitu a za soumraku se toulali okolními lesy, hledali trochu jídla navíc, kopali hrncířskou hlínu. Jako dva duchové, kteří nemají jinou společnost než jeden druhého.

Často přemýšlela o tom, že odejdou. Mohli by zamířit zpátky za zeď, přežít nějak zimu, vyhnout se králíkům z Plání a Arukhům. Možná by se dokonce dokázali vrátit přes hory do její staré nory.

Ale pořád si říkala, že je to příliš velké riziko. Zatím přežívali. Nijak pohodlně, to je pravda, ale byli živí.

„Hloupá,“ šeptala teď sama sobě, když skládala na svého syna kameny. „Hloupá, hloupá, hloupá.“

Jenže tenkrát nemohla vědět, co se stane.

Jak Uki rostl, začal si všímat, že je jiný. Mira o tom nikdy sama nezačínala, ani nic neříkala, když se Uki nahlas divil, proč má jednu tlapku černou a druhou bílou. Sám ale viděl, že jeho srst vypadá jinak než její šedohnědá, a když zahlédl svůj obraz v louži nebo jezírku, všiml si, že jeho oči nejsou stejné.

Obraz těch dvou polovin se mu vtiskl do mysli a začal o sobě tak i uvažovat: jako o dvou polovinách jednoho celku.

Šťastný Uki / smutný Uki.

Laskavý Uki / sobecký Uki.

Statečný Uki / vyděšený Uki.

Dokonce i hlas ve své hlavě – ten malý hlásek někde vzadu, který si povídá s námi se všemi – si rozdělil na dva: normální pro běžné myšlenky a jiný, temnější, pro všechny jeho obavy a strachy. Ten druhý se ozval vždycky, když bylo potřeba se rozhodnout nebo když se něco mělo změnit. To pak Uki začal o sobě pochybovat nebo panikařit. Většinou se ale snažil hlas ignorovat nebo mu dokázat, že se mylí. Většinou.

A pak tu byla šikana.

Dospělí z vesnice se od jejich osamělé profukující chýše s protékající střechou drželi raději co nejdál. Děti jsou ale zvědavé – zvlášť když se jim řekne, že se něčemu mají vyhýbat.

Tu a tam se proto začaly navzájem hecovat, kdo si troufne jít se podívat na „démona“. Postávaly v bezpečné vzdálenosti od chýše a čekaly, jestli ho zahlédnou. Když na ně Uki vykoukl ze dveří, nebo když ho přistihly, jak nese vodu z nedalekého potůčku, rozječely se předstíranou hrůzou a utekly.

Ale ne všechny. Některé byly zlomyslnější a křičely na něj ošklivé nadávky. Říkaly mu „Sešíváný“ a „Dvojsrsták“, „Straka“ a „Démon“. A občas přiletěly kromě urážek i kameny.

Uki si dost brzo uvědomil, že ho všechny děti ve vesnici nenávidí a že za to může jeho srst.

„Kéž bych takhle nevypadal,“ pronášel často, když se s matkou choulili u malinkého ohniště.

„To nesmíš říkat, Uki,“ napomínala ho. „Bohyně tě takhle stvořila. S tím, jak vypadáš, nemůžeš nic dělat. Ale můžeš něco dělat s tím, jaké máš srdce, jaké jsou tvoje myšlenky. A ty máš dobré

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Podkin Jednoouško: Uki a vyhnanci.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.